

Pagrindinės ligų priežastys

Liga yra pasiteisinimų arba nepasitenkinimo esama situacija pasireiškimas

Šiame skyriuje „Slaptas raktas sveikatai atstatyti“ norėčiau pakalbėti apie sveikatos problemas visų pirma iš religijos pozicijų. Čia remsiuosi savo knyga „Kelias į visišką sveikatą“ (*Cho Zettai Kekoho*; Tokyo: IRH Press, 2009).

Šių dienų Japonijoje, kur medicinos mokslas padarė didžiulę pažangą, ligoninėse gydoma labai daug sergančių žmonių. Ir jų skaičius vis auga. Tai rodo, kad vykstant medicinos pažangai įvairios ligos vis tiek puola žmones. Trumpai tariant, plėtojant medicinos tyrinėjimus, ligų sąrašas plečiasi ir kai paskelbiamas naujos ligos pavadinimas, mums ima atrodyti, kad ta liga iš tikrųjų egzistuoja.

Ligoninėse besigydantiems žmonėms tarsi palengvėja, kai jie sužino, kokia yra jiems nustatyta diagnozė ir kaip vadinama jų būseną. Gavę patvirtinimą, kad serga, žmonės liaujasi jautę poreikį būti tokie, „kokius, jų manymu, juos nori matyti kiti“. Galima sakyti, kad jie iš gydytojo gauna tam tikrą sertifikatą.

Paprastai kalbant, susirgę žmonės pajunta, kad jie turi labai gerą priežastį susitaikyti su tuo, kad jų būseną nėra tobula ar pageidautina.

Nors sveikas protas sako, kad sirgti niekam nėra malonu, realiame gyvenime tai ne visada pasitvirtina. Jeigu nueitumėte į kokią nors didelę ligoninę ir paklausytumėte, apie ką susitikę koridoriuose kalba vyresnio amžiaus pacientai, išgirstumėte, kad jie, užuot vieni kitus sveikinę, iš tikrųjų giriasi savo negalavimais, tarsi didžiudamiesi diskutuoja, kurio iš jų liga rimčiausia, kuris jų guli čia ilgiausiai ir kurio simptomai sunkiausi bei kelia didžiausią riziką gyvybei.

Be to, sunkūs ligonių simptomai yra kaip perspėjimo ženklas jų šeimoms – žmonėms, kurie turėtų jais rūpintis ir dėl jų nerimauti, – kad jie gavo per mažai meilės. Ligonis tarsi sako: „Dabar kenčiu nuo tos ligos todėl, kad visi jūs, mano vaikai (ar anūkai), blogai vykdėte savo pareigas man.“

Noriu pabrėžti vieną dalyką. Iš esmės niekam nepatinka sirgti, tačiau tikrovėje yra žmonių, kurie per savo ligą perduoda kokį nors pareiškimą. Koks tas pareiškimas? Liga jiems yra tam tikra pasiteisinimo arba nepasitenkinimo forma, nukreipta į šeimos narius, visuomenę ar kolegas; žmogus teisinasi, kad neįstengė pelnyti socialinio pripažinimo ar kad nepasiekė tam tikros pageidaujamos padėties.

Dažnai pasitaiko, kad sunki liga suteikia žmogui galiomybę pasakyti: „Iš tikro tokios būsenos esu per jus“. To turėtume itin vengti.

Žinoma, ligoninėse yra nemažai senų žmonių, kurie čia guli, nes neturi kur daugiau dėtis. Kaip maži vaikai vaikšto į vaikų darželius ar į mokyklėles, taip ir žmonės, sulaukę tam tikro amžiaus, eina į ligonines, nes ten jiems būna saugiau – ten jais pasirūpins, jei jie susirgs ar numirs. Dėl to

daug vyresnio amžiaus žmonių patenka į ligonines anksčiau nei reikia. Šia prasme ligoninės tampa panašios į vaikų darželius vyresniems žmonėms.

Kad ir kaip būtų, manau, kad šią situaciją ir tokią mąstymą reikėtų keisti.

Žmogus yra tarsi automobilis ir drauge jo vairuotojas

Puiku, kad medicinos mokslas vystosi, tačiau Vakarų medicinos filosofija yra grynai materialistinė; ji tiki, kad šio pasaulio pagrindas yra tik materija.

Vakarų medicina tyrinėja ryšius tik tarp materialių substancijų, kitaip sakant, ryšius tarp „materialių vaistų“ ir „materialaus žmogaus kūno“. Medikus domina, kaip viena materialinė substancija, tai yra vaistai, veikia kitą materialią substanciją – žmogaus kūną.

Žmogaus kūnas tokioje situacijoje laikomas tarsi „tam tikra mašina“. Medikai pirmiausia tiki, kad „liga – tai mechaninis gedimas, todėl jei nepakeisime sulūžusios dalies ar jos kaip nors nepataisysime, mašina geriau dirbti nepradės“. Tai primena dirbtuves, kur remontuojami automobiliai. Ligoninėse gydytojai atlieka daug įvairių tyrimų, jie tikrina, ar nėra susidėvėjusių „dalių“, ar gerai veikia „energijos perdavimo linijos“ ir ar nėra pažeistas „automobilio kėbulas“. Tada jie pataiso ar pakeičia aptiktas susidėvėjusias dalis. Užuot pylę benzina, žmogų jie prijungia prie lašelinės. Štai tokia dabar yra padėtis. Žmonės gydomi taip, tarsi jie būtų mašinos.

Žinoma, mes negalime visiškai atmesti šio aspekto. Tačiau aš visą laiką kartoju, kad kūnas, su kuriuo žmonės

tapatinasi, yra ne daugiau kaip judėjimo priemonė. Nieko blogo, jeigu žmogus žiūri į savo kūną kaip į automobilį, tačiau fizinis kūnas yra tik transporto priemonė, o tikroji žmogaus esmė yra to automobilio vairuotojas. Noriu, kad visi tai prisimintumėte.

Automobilio kokybė nebūtinai yra vienintelis dalykas, kuris lemia, ar jo vairuotojas yra geras. Vairuojate šį automobilį ne vien tam, kad galėtumėte dalyvauti lenktynėse ir laimėti prizą. Dažniausiai mašinos, kurias vairuojate, yra paprasčiausios transporto priemonės, įprastos visame pasaulyje. Visai pakanka, jeigu jos daro tai, ką ir turėtų daryti, pavyzdžiui, nuveža jus į kitą miestą. O ar pateksite į nelaimingą atsitikimą, ar ne, nulems tai, ar geri esate vairuotojai.

Jūsų vairuojamas automobilis neturi ypatingų eksploatacinių parametru, kurie padėtų išvengti visų gresiančių nelaimių. Jūsų automobilis neturi tokių prabangių prietaisų, kurie patys nustatytų tykantį pavojų ir jį aplenktų, taigi jei prie vairo užsnūsite, tikrai atsitrenksite į kitą automobilį ar įvažiuosite į namą. O jeigu automobilio vairuotojas bus neblaivus, jis, be abejo, negalės vairuoti taip, kaip reikalauja taisyklės. Tai yra akivaizdus faktas.

Taigi nors tam tikru mastu rūpintis automobiliu yra gerai, kad žmogus būtų sveikas, gyvybiškai svarbios yra tokios jo savybės kaip dėmesingumas, sugebėjimas daryti gerus sprendimus, teisingumas, išmintis. Net jei negavote iš tėvų aukštos kokybės kūno, vis viena turite galimybę pervąžuoti per gyvenimą be jokių nelaimingų atsitikimų, jei tik vairuosite rūpestingai. Noriu, kad įsisąmonintumėte šią būtiną sąlygą. Ypač ji svarbi tada, kai esate paveldėję iš tėvų

kokį trūkumą, kuris lėmė nesveiką jūsų kūno būseną – tai reiškia, kad jūsų automobilis, arba kūnas, turi defektų.

Tačiau net jei ir nėra jokių paveldėtų sutrikimų, kūnas tampa labiau pažeidžiamas, kai žmogus perkopia vidutinį amžių. Nors sunkoka apibrėžti, kada tas vidutinis amžius prasideda (nes vieniems tas apibrėžimas patiks, o kiti, jį išgirdę, supyks), apskritai kalbant, kūnas tampa jautresnis pažeidimams po 35 metų amžiaus. Po šios ribos turime periodiškai tikrintis ir palaikyti kūną, kad garantuotume jo tinkamą funkcionavimą ir išvengtume gedimų. Taip elgtis skatina sveikas protas.

Štai taip mes turėtume mąstyti apie kūną ir tai yra įžanginė šio skyriaus dalis. Pirmiausia noriu, kad suvoktumėte, jog „žmogus nėra vien automobilis, jis – būtybė, kuri gyvena ir kaip automobilis, ir kaip jo vairuotojas drauge“.

Ligą sukelia protas

Energija, skatinanti gyventi, yra tikroji proto tapatybė

Taigi jau sakiau, kad žmogus yra drauge ir automobilis, ir jo vairuotojas – kaip viena esybė. Gal tai nuskambės senamadiškai ar per daug iškilmingai, bet tas vairuotojas faktiškai yra toji mūsų dalis, kurią vadiname siela, arba dvasia, o paprasčiau kalbant, tai yra protas. Dauguma mane supras, jeigu pasakysiu, kad „žmogų sudaro protas ir kūnas“. Jeigu tą žmogaus dalį pavadinsiu žodžiu „protas“, daugiau kaip 90 procentų žmonių mane supras.

Tačiau kai tik išgirsta, kad „žmogų sudaro dvasia ir kūnas“, maždaug pusė žmonių pasijunta nejaukiai ir pradeda klausinėti, ar tai yra priimtina. Tai tik žodžių pasirinkimo reikalas. Faktiškai tikroji sielos, arba dvasios, tapatybė, kalbant pasaulietine kalba, yra tai, ką mes paprastai vadiname „protu“.

Kol gyvename šiame pasaulyje, protas lieka nematomas, tačiau visi suvokiame, kad jis tikrai egzistuoja. Jaučiame, kad yra toks dalykas. Nemanau, kad kam nors atrodo, jog jo kūnas funkcionuoja kaip laikrodžio mechanizmas arba rankos išsitiesia pačios tarsi roboto, kai norime ką nors paimti.

Galbūt namie turite mechaninių žaislų, bet esu tikras, kad patys, kai judate, nesijaučiate tarsi žaislai. Jaučiate